

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Premi Quim Regàs

Palau del Parlament, 4 de juny de 2013

La presidenta

Bona tarda a tothom. Vull saludar en primer lloc els diputats i les diputades al Parlament de Catalunya; els membres del jurat del premi Quim Regàs de periodisme; els familiars de Quim Regàs; la premiada, la senyora Gemma Nierga; els seus familiars –pares, germans, marit, nens, nebots, una família prou extensa que avui són aquí per acompanyar-te; la secretària general del departament d'ensenyament, la senyora Mier; el director de RAC 105; el pintor de l'obra, Joan Pere Viladecans, que sempre dic que és una peça important, que no té res a veure amb el periodisme però és necessari en aquest premi Quim Regàs, i a tots vostès. Benvinguts a la sisena edició del premi Quim Regàs de periodisme.

.....

Després d'aquest discurs no em queden gaires coses per dir. Però, com t'he dit abans, m'he llegit algunes entrevistes teves, he buscat una mica la teva història, i voldria fer un petit resum del que avui has explicat.

Però en primer lloc permeteu-me unes paraules sobre l'acte de lliurament d'aquest premi. És la sisena edició; la primera va ser el 2008, i com a presidenta d'aquest Parlament he participat en tres edicions: la d'avui, la del 2011 i la del 2012. Des de la meua visió institucional, no periodística, sí política, permeteu-me que aplaudeixi aquesta iniciativa. És un premi senzill, però remarcable. És un premi que s'ha de destacar. Jo intento, cada vegada que sóc aquí, avui la tercera, explicar que a més de reconèixer una trajectòria professional, avui la de Gemma Nierga, és un acte reivindicatiu i un acte de record. Reivindicatiu del periodisme, el periodisme de qualitat, el periodisme en majúscules. Les tres persones de les quals jo he viscut aquest premi ho demostren clarament. I després en parlaré, d'ells. Però també és un acte d'amistat i homenatge a Quim Regàs. Molt devia fer Quim Regàs en tots els membres del jurat perquè volguessin que quedés una empremta d'ell, una petjada, i crec que ho aconseguí i que és important que es mantingui. I –abans Santi Nolla també ho feia– jo agraeixo que es pugui fer aquí, perquè crec que el Parlament de

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Catalunya, que és la casa de tots, ha d'obrir la porta a tots els àmbits que d'alguna manera vulguin, en positiu, utilitzar-lo. Us vull felicitar, per tant, per aquesta iniciativa, pel sentit que té tant pel que fa al bon periodisme com pel que fa al record i l'homenatge a una persona que es va distingir per l'exigència, la passió, la innovació, pel que avui en diem "excel·lència", una persona que va excel·lir en la seva professió de periodista. I avui, en el discurs de la Gemma, tots hem pogut veure també aquestes ganes d'excel·lir, aquesta voluntat de fer-ho de la millor manera possible, aquest periodisme cívic, aquesta voluntat d'obrir-se i de deixar que els altres puguin dir el que pensen.

Els primers tres premis es van atorgar a periodistes i directius de mitjans escrits, de ràdio i televisió de casa nostra: Eugeni Sallent, avui director de Televisió de Catalunya; Ramon Besa, i Mònica Terribas, la primera dona. Després hi va haver un cert canvi de registre, perquè van passar del periodista que tots coneixem a, en el cas d'Óscar Nebrera, un ninotaire, una persona coneguda pels seus acudits, el seu sarcasme, la seva manera d'escriure, satírica, i en el de Jordi Cotrina... En el cas d'Óscar Nebrera era al final de la seva carrera, s'havia autojubilat, mentre que en el de Jordi Cotrina no va ser així. Va començar molt jove –molt jove–, i encara està en plena efervescència de la seva professió. El jurat va considerar que tots dos reunien, en la seva feina, l'exigència, la passió i la innovació. El primer, conegut per la seva trajectòria de sàtira política, social i esportiva en tots els formats, i el segon, per la innovació i la passió per la fotografia. Aquest va ser el canvi de registre. Ara hem tornat, per dir-ho així, les aigües al port. Recordàvem, l'any passat, amb Jordi Cotrina, aquella fotografia impecable del gol de Koeman, l'any passat en va fer vint. Realment, era a tots els diaris, i en aquell moment ell era bastant més jove.

Avui el premi Quim Regàs torna als periodistes de mitjans de ràdio i televisió, i sobretot de ràdio. Gemma Nierga té encara una vida periodística molt llarga per recórrer. Però va començar molt jove, perquè abans ja ha comentat que l'any 1984 va entrar a treballar a Ràdio Vilassar de Dalt, i després va treballar a Televisió de Catalunya –TV3–, a la Cadena 13 i a Televisió Espanyola a Catalunya, i després ja va anar a la Cadena SER.

Jo vull recordar aquí dos programes de TV3: un, 'Dit i fet', i, l'altre, un que a mi m'encantava, sobretot perquè passaves una estona agradable, rient, que feia que t'oblidessis dels maldecaps del dia, que això és molt important, 'Tres senyores i un senyor'. Recordo com si fos avui mateix la vegada que vau convidar el que en

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

aquell moment era conseller o d'economia o de política territorial, Josep Maria Cullerell, que quin senyor! Realment, era un programa distret, divertit. Les tres senyores éreu unes grans senyores, però és que els senyors que convidàveu, Déu n'hi do!

Després has estat premi Ondas per diversos programes, com 'La ventana' o 'Hablar por hablar', i ara ets, com diu el premi Quim Regàs, líder mediàtica, capdavantera, polièdrica... Bé, tots els adjectius que vulguis imaginar.

Estic convençuda que amb això el teu equip de la ràdio hi deu estar absolutament d'acord. I el teu equip familiar, que és molt nombrós, també. I crec que val la pena dir-ho, perquè des del meu punt de vista és bo que quan un fa, una mica, un 'striptease' quan ha estat guardonat amb un premi no sigui només per parlar de la professió, sinó per parlar de com ha arribat a la professió. I en el teu cas, per la manera que ho has dit, crec que la família ha estat molt i molt important. Estiguessis aquí, a Còrdova, on vas conèixer el teu marit, o on fos, tu has portat la família en una motxilla, i tot el que la família t'ha anat traslladant o transmetent tu ho has viscut en la teva professió. Jo a vegades també ho faig. Penso que val la pena, perquè, poc que els veiem, almenys que vegin que pensem en ells. Crec que és important.

La periodista premiada no defuig la pluralitat social i ideològica, sinó que hi dona espai i cobertura. Gemma Nierga viu i conviu instal·lada en el diàleg. Parla i escolta, parla i sap escoltar, fa que els seus convidats se sentin còmodes; o a vegades no, però depèn del convidat o del tema de què es tracta. La Gemma pregunta, qüestiona, interroga i s'interroga. El seu discurs d'avui ha estat un interrogant constant. Ho fem bé? Ho fem malament? Què fem malament? Com ho podem canviar? Ha estat líder d'audiència i ha estat, com es diu avui, mediàtica.

En el seu discurs ha parlat de diverses coses, que voldria comentar. Ha parlat de la seva família extensa: del seu pare, la seva mare, el seu germà, els seus fills, el seu marit. En una entrevista que vas concedir l'any 2005, quan esperaves el teu fill gran, en Pau, et van preguntar com et veies, amb tant d'èxit i tan jove, i vas fer un comentari sobre la teva mare. I vaig pensar: "Això està bé." Perquè tu ara ets mare, jo sóc ja àvia, però realment et queda molt, allò que et diuen els pares. I la teva mare, després que haguessis sortit de Televisió de Catalunya, d'algun programa d'èxit, et va dir: "Et puja al cap; vigila perquè et canvia el caràcter." I això et va caure com un cop de puny al ventre, perquè, és clar, quan et diuen això

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

se t'assenta malament. Però després dius: "M'ha anat acompanyant sempre." Jo crec que això és important i que està bé que ho diguessis. Com tu ho vas dir en una entrevista, jo m'he atrevit a dir-ho aquí.

L'altra cosa que has dit és: "Tenir feina avui és una benedicció, i treballar en allò que vols, encara molt més." Això, realment, avui és un problema. Estem en una situació de crisi, de crisi en majúscules: econòmica, de valors, social... I que la gent tingui feina ja és molt important, avui, en el moment en què vivim. Fa vint anys ens podíem permetre el luxe, potser, d'escollir la feina i de dir: "Aquesta m'agrada i m'hi quedo", o "aquesta no m'agrada i canvio". I tu, en el teu discurs, has dit: "Hauríem de ser valents per fer allò en què creiem."

Bé, tu, Gemma, vas escollir la professió de periodista perquè veies que t'agradava la paraula. I jo vull acabar fent un símil amb aquest Parlament. Jo, quan ve gent de fora que no coneix el Parlament de Catalunya, que en ve molta, gent que no l'ha vist mai, els dic –alguns m'ho han sentit cinquanta vegades, que em perdonin, sobretot els diputats, però altres no: "Aquest Parlament abans havia estat un dels edificis militars per excel·lència, perquè va ser construït després del 1714 com a instrument de repressió contra els catalans; després va convertir-se en un palau reial i en un museu municipal, fins que ara fa vuitanta-un anys el president Macià va acordar amb l'ajuntament de Barcelona que fos la seu del Parlament de Catalunya." I, per tant, ho lligo amb el que has dit de la paraula, ja que, ironies de la història, un lloc que estava preparat per a la guerra, que estava preparat per fer d'instrument de repressió, l'hem convertit entre tots en el lloc de la paraula. I tant de bo que els diputats que treballem aquí sempre utilitzem i sapiguem utilitzar la paraula perquè aquesta desafecció que avui els ciutadans senten cap a la política la puguem anar salvant i puguem esquivar tots els problemes que hi ha entremig per apropar-nos més, i que tant els periodistes com els polítics, elements absolutament necessaris perquè ens en sortim com a poble, siguem capaços d'excel·lir com ho has sabut fer tu en la teva carrera de periodista.

Moltes gràcies i moltes felicitats.